

COO
BOO

· · · KNIHA TRETIA · · ·

TEMNÁ KRÁSA

KRONIKY POZOSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

Temná krása

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.sk

Mary E. Pearsonová

Temná krása – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

•• KNIHA TREZIA ••

TEMNÁ KRÁSA

KRONIKY POZOSTALÝCH

MARY E. PEARSONOVÁ

COO
BOO

Vyšlo s podporou Literárneho fondu.

Copyright © 2016 by Mary E. Pearson

Map © 2016 by Keith Thompson

Jacket art and photography © 2016 by Jonathan Barkat

Background images © Neiron Photo/Shutterstock.com, Alessandro Guerriero/Shutterstock.com, Luis Louro/Shutterstock.com, and CanStockPhoto

Jacket design by Rich Deas

Translation © Ján Litvák, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0749-7

ISBN e-knihy 978-80-566-0854-8 (1. zverejnenie, 2018)

*Pre Rosemary Stimolovú,
ktorá plní sny*

Koniec cesty. Prísľub. Nádej.

Miesto spočinutia.

Ibaže stále nie je na dohľad a noc je chladná.

Vyjdí z temnoty, dievča.

Vyjdí tam, kde ťa môžem vidieť.

Niečo pre teba mám.

Držím ju. Krútim hlavou. Jej srdce sa mi trepoce pod dlaňou.

Sľubuje oddych. Sľubuje jedlo.

A ona je unavená a hladná.

Vyjdí.

Vie však, že je to trik, a tak zostáva so mnou.

Nemáme nič okrem temnoty. Len tá nás udrží v bezpečí.

Gaudrelina posledná vôľa

PRVÁ KAPITOLA

Temnota bola nádherná. Bozk tieňa. Nežné poláskanie mesačného svitu. Vždy bývala mojím útočiskom, miestom, kam som mohla uniknúť, nech už som sa pri svetle hviezd zakrádala na strechu, alebo von do polnočných uličiek, kde som mohla byť s bratmi. Temnota bola mojím priateľom. Prinútila ma zabudnúť na svet, v ktorom som prebývala, a pozývala ma do sna o inom.

Prepadala som sa do nej hlbšie, hľadala v nej útechu, až ma náhle prebral sladký šepot. V priezračnej temnote žiaril len kosáčik zlatého mesiaca, plával, hojdal sa, stále sa pohyboval, stále sa mi vzdával. Jeho premenlivé svetlo ožarovalo lúku. Rozjarilo ma to. Videla som Walthera, ako tancuje s Gretou. Hneď za nimi sa krútila Aster v rytme hudby, ktorú som počula len vzdialene, a okolo pliec jej poletovali dlhé vlasy. To už je Sviatok vykúpenia? Aster na mňa zavolala: *Tak rýchlo, slečna, už podte!* Okolo vírili sýte farby: iskriace hviezdy sčerveneli; okraje mesiaca sa rozpili do čiernej oblohy ako navlhnutý cukor, temnota sa prehĺbila. Teplá. Ústretová. Nežná.

Až na to šuchnutie, ktoré sa premenilo na rytmické trasenie. Opakované. Naliehavé.

Zostaň.

Ten hlas sa nevzdával. Bol chladný, jasný, ostrý.

Vydrž.

Široká tvrdá hrud', a keď sa moje oči pomaly otvorili, aj zahmlený dych, hlas, ktorý zo mňa ďalej sťahoval prikrývku a pripomínal mi bolesť takú otupujúcu, že som takmer nemohla dýchať. Desivo jasné záblesky, pichanie, ktoré silnelo, a potom, keď už som to nemohla vydržať, zase ustúpilo.

Opäť temnota. Vábila ma k sebe. Už nijaký dych. Už nič.

V polovici cesty medzi dvoma svetmi sa mojím blúznením predral okamih precitnutia.

Tak takto vyzerá zomieranie.

LIA!

Chlácholivá temnota už zase mizla. Hrejivé teplo sa zmenilo na neznesiteľnú páľavu. Ozvali sa ďalšie hlasy. Ostré. Výkriky. Hlboké. Príliš veľa hlasov naraz.

Svätynia. Som späť vo Svätyni. Vojaci, guvernéri... Komizar.

Pokožka mi horela, planula, páčila ma. Pokožka vlhká od horúčavy.

Lia, otvor oči. Okamžite.

Príkazy.

Našli ma.

„*Lia!*“

Viečka mi prudko vyleteli hore. Miestnosť sa krútila, oheň a tieň, záblesky a tváre. Obklopovali ma. Chcela som sa odtiahnuť, ale páľčivá bolesť mi opäť vyrazila dych. Pohľad sa mi rozmazal.

„*Lia, nehýb sa...*“

A potom mätež ďalších hlasov. *Preberá sa. Držte ju. Nedovoľte jej, aby sa nadvibla.*

Donútila som pľúca slabo vydýchnuť a oči mi zaostrieli. Rozhliadla som sa po tvárach okolo seba. Guvernér Obraun a jeho gardisti. Takže to nebol sen. Dostihli ma. Potom mi niečia ruka jemne naklonila hlavu.

Rafe.

Kľáčal pri mne.

Pozrela som sa po ostatných a rozpamätala sa. Guvernér Obraun a jeho muži bojovali na našej strane. Pomohli nám ujsť. Prečo? Pre-

tože to sú Džeb a Tavish.

„Guvernér,“ zašepkala som. Bola som príliš slabá, než aby som dokázala vysloviť ešte niečo.

„Sven, vaša výsosť,“ opravil ma a pokľakol na koleno. „Prosím, volajte ma Sven.“

To meno mi bolo povedomé. Počula som ho v tých horúčkovitých zahmlených okamihoch. Rafe ho oslovoval Sven. Znova som sa rozhladla, snažila som sa zorientovať. Ležala som na prikrývke na zemi. Zakrytá huňami, ktoré páchli od koní. Bola som prikrytá sedlovými huňami.

Pokúsila som sa zdvihnúť jednu ruku a telom mi znovu prenikla mučivá bolesť. Klesla som späť a celá miestnosť sa so mnou rozkrútila.

Musíme tie broty vybrať.

Je príliš slabá.

Celá horí. Tá horúčka ju ešte viac oslabí.

Rany sa musia vyčistiť a zžašíť.

Dievča som ešte nezašival.

Telo ako telo.

Počúvala som ich dohadovanie a potom som si spomenula. Malich ma trafil. Jedným šípom do stehna a druhým do chrbta. Naposledy som si vybavovala, že som na brehu rieky, Rafe ma dvíha do náručia a jeho chladné pery sa tlačia k mojim. Koľko času odvtedy prešlo? Kde sme teraz?

Je dosť silná. Urob to, Tavish.

Rafe vzal do dlaní moju tvár a naklonil sa ku mne. „Lia, hroty sú príliš hlboko. Musíme rozrezať rany, aby sme ich mohli vytiahnuť.“

Prikývla som.

Oči sa mu zaleskli. „Nesmieš sa hýbať. Musím ťa pridržať.“

„V poriadku,“ zašepkala som. „Som silná. Ako si povedal.“ Vo vlastnom hlase som počula slabosť, ktorá vyvracala moje slová.

Sven zažmurkal. „Kiežby som mal pre vás trochu pálenky, dievčička.“ Podal niečo Rafemu. „Strč jej to do úst, aby sa mala do čoho zahryznúť.“ Chápala som prečo – aby som nekričala. Je nablízku nepriateľ?

Rafe mi strčil do úst koženú pošvu. Na holej nohe ma poštekľil

chladný vzduch, keď Tavish odhrnul prikrývky, aby mi obnažil ranu na stehne. Došlo mi, že pod tými huňami toho na sebe veľa nemám. Vlastne iba košieľku. Nieкто zo mňa musel zvliecť tie premáčané šaty.

Tavish zamrmlal ospravedlnenie, ale nestrácal čas. Rafe mi pritisol paže k zemi a nieкто ďalší mi priklakol nohy. Do stehna sa mi zaryl nôž. Hrudník sa mi zachvel. Cez zovreté zuby mi unikli stony. Telo sa proti mojej vôli začalo zmietať a Rafe ma zovrel pevnejšie. „Pozeraj sa na mňa, Lia. Pozeraj sa stále na mňa. Čoskoro bude po všetkom.“

Zahľadela som sa do planúcej modrej farby jeho dúhoviek. Držal ma očami ako prišpendlenú. Po čele mi stekal pot. Nôž sa mi vrtal v stehne a ja som sa už nedokázala sústrediť. Z hrdla mi unikol chrapot.

Pozeraj sa na mňa, Lia.

Nôž bodal. Krájal.

„Mám to!“ vykrikol konečne Tavish.

Dýchala som prerývane, prudko. Džeb mi osušil tvár studenou mokrou handričkou.

Výborne, princezná. Nieкто, koho som nepoznala.

Šitie bolo oproti rezaniu a bodaniu hračkou. Rátala som, koľkokrát sa ihla zapichla do mäsa. Štrnásťkrát.

„Teraz chrbát,“ ozval sa Tavish. „To bude trošičku horšie.“

Keď som sa prebudila, Rafe spal vedľa mňa. Jeho oťažená ruka mi spočívala na bruchu. Veľmi som si nepamätala, ako mi Tavish vyťahoval hrot z chrbta – len jeho slová, že sa mi šíp zabodol zozadu do rebra a to mi zrejme zachránilo život. Cítila som rezanie, pichanie, a potom bolesť takú oslepujúcu, že som už nevidela nič. Konečne ku mne Rafe ako zo stokilometrovej diaľky zašepkal: *Je to vonku.*

Uprostred kamenného kruhu neďaleko odo mňa horel ohník. Osvetľoval blízku stenu, ale zvyšok nášho prístreška zahaľovali tieň. Vyzeralo to ako nejaká veľká jaskyňa. Počula som fŕkanie koní. Boli tu s nami. Na druhej strane ohniska som videla Džeba, Tavisha a Orrina, spiacich na zvinutých prikrývkach. Vľavo odo mňa sedel opretý

chrbtom o stenu jaskyne guvernér Obraun – *Sven*.

Prvýkrát mi to zreteľne došlo. Toto boli Rafeho štyria muži. Tí, v ktorých príchod som neverila – guvernér, jeho osobný strážca, zberač konského trusu a staviteľ pte. Netušila som, kde sme, ale napriek všetkým mizerným vyhliadkam sme rieku nejako prekonali. Všetci sme vyviazli živí. Okrem...

V hlave mi trešľalo, ako som sa v tom zúfalo snažila zorientovať. Naša sloboda bola vykupená životmi druhých. Kto to krviprelievanie prežil a kto zomrel?

Pokúsila som sa zložiť si Rafeho ruku dolu z brucha, aby som sa mohla posadiť, ale aj najmenší pohyb mi spôsoboval oslepujúce šklbanie v chrbte. Sven si všimol, že sa vrtím, posadil sa vzpriamene a zašepkal: „Nepokúšajte sa vstať, vaša výsosť. Je ešte príliš skoro.“ Prikývla som. Sústredila som sa na oddychovanie, kým bolesť neustúpila.

„Ten náraz šípu vám asi zlomil rebro. A možno ste si v rieke polámali aj ďalšie kosti. Oddychujte.“

„Kde sme?“ spýtala som sa.

„V jednom úkryte, kde som sa schovával pred rokmi. Potešilo ma, že sa mi ho podarilo nájsť.“

„Ako dlho som bola v bezvedomí?“

„Dva dni. Je zázrak, že ste ešte nažive.“

Spomínala som si, ako som klesala do rieky. Ako mnou voda zmietala, vynorila som sa nad hladinu, rýchlo nabrala do pľúc vzduch, a potom ma to zase stiahlo nadol. A opäť. Rukami som chniapala po balvanoch, kladách, všetko mi vždy vyklzlo zo zovretia, a potom som si už len hmlisto vybavovala, že sa nado mnou nakláňa Rafe. Otočila som hlavu k Svenovi. „Rafe ma našiel na brehu.“

„Niesol vás dvadsať kilometrov, kým sme ho našli. Toto je prvýkrát, čo odvtedy zaspal.“

Pozrela som sa na Rafeho. Tvár mal strhanú a doudieranú. Nad ľavým obočím sa mu ťahala krvavá rana. Rieka mu tiež dala zabrať. Sven mi vysvetlil, ako on s Džebom, Orrinom a Tavishom doplávali na plti na miesto, ktoré si vopred naplánovali. Vo vlastnoručne postĺkanej ohrade tam nechali svoje kone a šesť vendských, ktorých sa

zmocnili v boji, ale väčšina ich utiekla. Pochytali ich toľko, koľko ich našli, vzali si zásoby a sedlá ukryté v blízkej zrúcanine, a vybrali sa oproti prúdu rieky späť. Prehľadávali brehy a okolité lesy a pátrali po nás. Konečne našli nejaké stopy a vydali sa po nich. Keď nás našli, vybrali sa s nami v noci k tejto skrýši.

„Keď ste naše stopy našli vy, tak...“

„Nebojte sa, výsosť. Počujete?“ Naklonil hlavu nabok.

Jaskyňou otriasol nápor vetra.

„Blizzard,“ poznamenal. „Zahladí všetky stopy, ktoré by mohol niekto sledovať.“

Nebola som si istá, či je búrka požehnaním, alebo úskalím – ani nám nedovolí ísť ďalej. Spomenula som si, ako mne a mojím bratom rozprávala teta Bernette o silných snehových búrkach u nich doma, ktoré zastrelí nebo aj zem a zanechali za sebou záveje také vysoké, že sa ona a jej sestry dokázali dostať von z pevnosti len cez okno z prvého poschodia. A nechávali sa voziť na saniach ťahaných psami so širokými labami.

„Aj tak sa nás pokúsia vystopovať,“ namietla som. „Len čo to bude možné.“

Prikývol.

Zabila som Komizara. Griz mi zdvihol ruku do výšky pred klanmi, ktoré tvorili chrbticu Vendy. Jedným dychom ma vyhlásil za kráľovnú a Komizara. Klany jasali. Cesta k moci pre niekoho iného sa uvoľní, až keď všetkým ukáže moju mŕtvolu – a dokázala som si predstaviť, že ten niekto je Malich. Snažila som sa nemyslieť na to, čo sa stalo s Kadenom. Nesmela som svojim myšlienkam dovoliť, aby sa zatúlali týmto smerom, no aj tak som pred sebou videla jeho posledný výraz, výraz bolesti a zrady. Zabil ho Malich? Alebo iný Vendan? Bojoval proti nim na mojej strane. Keď si mal vybrať medzi Komizarom a mnou, nakoniec si vybral mňa. Dohnal ho k tomu pohľad na detské telíčko ležiace na snehu? Pretože pre mňa to bol rozhodujúci okamih.

Zabila som Komizara. Bolo to ľahké. Neváhala som, neľutovala som to. Napadlo niekedy mojej matke, že nie som o nič viac ako zviera? Keď som doňho zaborila nôž, necítila som nič. Ani keď som to uro-

bila opakovane, len azda slabé zašklbanie jeho mäsa a čriev. Nič, ani keď som potom zabila troch ďalších Vendánov. Alebo ich bolo päť? V tom šíalenom zmätku mi ich šokované tváre splývali.

Lenže Aster už nič z toho život nevrátilo.

Keď sa teraz predo mnou vynorila jej tvárička, bolo to viac, než som dokázala zniesť.

Sven mi priložil k perám vývar, tvrdil, že potrebujem niečo do žalúdka, ale ja som sa už opäť prepadala do temnoty a vďačne som sa odovzdala jej náručiu.

DRUHÁ KAPITOLA

Prebudila som sa do ticha. Zavýjanie búrky sa už pominulo.

Čelo som mala lepkavé, prilepili sa mi naň pramienky vlasov. Dúfala som, že pot je známkou ustupujúcej horúčky. A potom som začula pridusený šepot. Opatrne som pootvorila viečka a zažmurkala spod sklopených mihalníc. Do jaskyne prúdilo slabé denné svetlo a ja som videla svojich spoločníkov, ako sa o niečom tlmene dohadujú. Čo predo mnou zase taja?

Tavish pokrútil hlavou. „Je po búrke, pôjdu po nás. Musíme vyraziť.“

„Je príliš slabá, aby mohla ísť na koni,“ namietol ticho Rafe. „A potom, most je zbúraný. Nedostanú sa cez rieku. Máme čas.“

„To je pravda, ale o kúsok nižšie sú na rieke brody. Prekročia ju tam,“ mienil Sven.

„Lenže sem to zo Svätyne trvá dobrý týždeň cesty koňmo,“ oponoval Džeb.

Rafe sa napil z pariacej sa šálky. „Teraz, keď je sneh, bude to trvať dvakrát tak dlho.“

„Pravdaže, aj nás sneh spomalí,“ pripomenul mu Tavish.

Orrin sa zaknísal na päťách. „Nech sa prepadnem, ak si nemyslia, že sme všetci mŕtvi. Ja by som si to myslel. Tú príšernú rieku ešte nikdy nikto živý neprekonal.“

Rafe si počúchal vzadu krk a pokrútil hlavou. „Lenže my áno. A ak

nenájdu nižšie po prúde žiadnych utopencov, dôjde im to.“

„Aj keď sa dostanú na tento breh, nebudú vedieť, kde nás hľadať,“ vyhlásil Džeb. „Mohli sme pristáť s plťou kdekolvek. Museli by prehľadať stovky kilometrov, a aj tak by nenašli nijaké stopy.“

„*Zatial'* tu nijaké nie sú,“ vyslovil Tavish varovanie.

Sven sa obrátil a vydal sa k ohnisku. Zatvorila som oči. Počula som ho, ako nalieva niečo z kotlíka do svojho plecháčika. Potom som vycítila, že stojí nado mnou. Zistil, že som hore? Nechala som oči zatvorené a po chvíli počula, ako sa vracia k ostatným.

Pokračovali v dohadovaní, zvažovali možnosti, Rafe presadzoval variant počkať, kým nebudem silnejšia. Chce kvôli mne riskovať svoj život aj životy ostatných?

Zamrmlala som, akoby som sa práve prebrala: „Dobré ráno. Rafe, pomôžeš mi vstať?“ Všetci sa ku mne dychtivo obrátili.

Rafe sa vrhol cez jaskyňu a klakol si ku mne. Priložil mi dlaň na čelo. „Stále si rozpalená. Je príliš skoro...“

„Už sa cítim lepšie. Chcem...“ On mi však ďalej jemne pritláčal plecica k zemi.

„Chcem sa vycikať, Rafe,“ povedala som pevne. To ho zarazilo. Ostýchavo sa obzrel cez plece na ostatných. Sven pokrčil plecami, akoby netušil, ako mu má s niečím takým poradiť.

„Radšej nechcem ani pomyslieť na to potupné zaobchádzanie, ktoré som v posledných dňoch musela strpieť,“ vyhlásila som. „No teraz som hore a chcem mať pri tom súkromie.“

Rafe prikývol a opatrne mi pomohol vstať. Snažila som sa zo všetkých síl nedávať nič najavo. Zdvihnúť sa na nohy bol dlhý a trýznivý proces. Keď som preniesla len na okamih váhu na nohu s čerstvo zašitým stehnom, prešli mi ním mučivé záblesky bolesti vystreľujúcej až do slabín. Celou váhou som sa oprela o Rafeho. Hlava sa mi krútila, cítila som, ako sa mi nad hornou perou perlí pot, ale vedela som, že ma všetci pozorujú a odhadujú moje sily. Vydolovala som zo seba úsmev. „Tak, už je to lepšie.“ Pritiahla som si k telu prikrývku, aby som sa im nepredvádzala len v spodnej bielizni.

„Tvoje šaty už budú suché,“ ozval sa Rafe. „Pomôžem ti obliecť si ich.“

Zahľadela som sa na svoje svadobné šaty rozložené na kameni, zošité z rôznych červených kúskov látky, ktorých odtiene sa do seba povpíjali. Ich váha ma v rieke ťahala ku dnu, takmer ma zabili. Keď som sa na ne pozerala, videla som len Komizara. Jeho dlane prechádzajúce mi po pažiach na dôkaz toho, že mu patrí.

Vedela som, že ostatní vycítili môj odpor nasúkať sa do nich, lenže nič iné na oblečenie som nemala. Unikli sme len o vlások, nestihli sme zobrať si nič okrem toho, čo sme mali na sebe.

„Mám v sedlovej taške náhradné nohavice,“ ozval sa Džeb.

Orrin naňho vyvalil oči. „Náhradné nohavice?“

Sven prevrátil oči. „No samozrejme. To sa dalo čakať.“

„Môžeme z tých šiat odpárať sukňu a urobiť z nich košeľu,“ narvhol Tavish.

Zrejme boli všetci celí dychtiví zaoberať sa niečím iným ako svojou naliehavou osobnou potrebou a ihneď sa do toho pustili.

„Počkajte,“ zastavila som ich. Znehybneli v polovici kroku a otočili sa ku mne. „Ďakujem vám. Rafe mi povedal, že ste najlepší dalbreckí vojaci. Teraz už viem, že vôbec nepreháňal.“ Pozrela som sa na Svena. „A je mi ľúto, že som tvojou tvárou chcela nakrímiť prasce.“

Sven sa usmial. „Konáme len svoju povinnosť, vaša výsosť.“ A potom sa uklonil.

Sedela som medzi Rafeho nohami a chrbtom som sa mu opierala o hrudník. Rukami ma objímal a obaja sme boli prikrýti spoločnou huňou. Chúlili sme sa pri ústí jaskyne a pozorovali sme horský masív, sledovali sme, ako slnko klesá medzi vrcholky. Nezapadalo vôbec pôvabne. Obloha bola zahmlená a šedivá, nad hrebeňom hôr visel pochmúrny rubáš mračien. Týmto smerom však ležal náš domov.

Bola som slabšia, než som si myslela. Tých pár krokov do ďalšej časti jaskyne, kde som si chcela uľaviť, ma tak vyčerpal, že som sa musela oprieť o stenu, aby som nespadla. Urobila som, čo som mala v úmysle, ale potom som musela zavolať na Rafeho, aby mi pomohol späť. Zdvihol ma do náručia, akoby som vôbec nič nevážila, a keď

som vyslovila želanie pozrieť sa, kde sme, odniesol ma sem. Pred sebou som videla len kilometre a kilometre bieleho plátna. Jediná noc sneženia krajinu naskrz premenila.

Keď posledný záblesk slnka zmizol, zovrelo mi hrdlo. Už som sa nemala na čo sústrediť a pred očami sa mi objavili iné obrazy. Zbadala som vlastnú tvár. Ako by som len mohla vidieť svoj zdesený výraz? Ale videla som ho, akoby som sa pozorovala z veľkej výšky. Možno to bol uhol pohľadu bohov, ktorí mohli zasiahnuť. V hlave sa mi prehrával každý krok, keď som sa snažila zistiť, čo som mohla – alebo mala – urobiť inak.

„Ty za to nemôžeš, Lia,“ ozval sa Rafe, akoby v mojich myšlienkach mohol zahliadnuť Aster. „Sven stál hore na ochodze a všetko sledoval. Nemohla si tomu nijako zabrániť.“

Hrudník mi nadskočil. Zadášala som v hrdle vzlyk. Nemala som ešte príležitosť smútiť nad jej smrťou. Stihla som zo seba vyraziť len pár neveriacich výkrikov, kým som preklala Komizara a všetko sa vymklo spod kontroly.

Rafeho prsty sa pod dekou preplietli s mojimi. „Chceš sa o tom pohovárať?“ zašepkal mi pri krku.

Neviedla som ako. V hlave sa mi nakopilo toľko pocitov. Vina, hnev, dokonca aj úľava, absolútna nesmierna úľava, že som nažive, že je nažive Rafe a jeho priatelia, že som teraz v jeho náručí. Druhá šanca. Lepší koniec ako ten, ktorý mi Rafe sľuboval. Lenže už s ďalším nadýchnutím ma zahltila vina, zaliala ma ako vlna práve za tie pocity, ktoré som mala predtým. Ako môžem cítiť úľavu, keď je Aster mŕtva?

Potom vo mne znova vytryskol hnev na Komizara. *Je mŕtvy. Zabila som ho.* S každým úderom srdca som si však želala, aby som ho mohla zabíjať zas a znova.

„Mysel mi krúži dookola ako vták v komnate, Rafe,“ priznala som.

„Akoby nebolo kam odletieť, žiadne okno, ktorým môže uniknúť. Nedokážem si to v hlave usporiadať. Čo keby som...“

„Keby si urobila čo? Zostala vo Vende? Vydala sa za Komizara? Stala sa jeho náhubkom? Vykladala Aster lži, aby sa z nej stala taká istá skazená bytosť, ako boli ostatní? Ak by si vôbec zostala nažive tak dlho. Aster pracovala vo Svätyni. Toto riziko jej hrozilo dávno pred-

tým, než si sa tam vôbec objavila.“

Spomenula som si, ako mi Aster hovorila, že *tu nie je nikto v bezpečí*. Preto poznala tak dobre podzemné chodby. Aby mala kadiaľ rýchlo utiecť. Lenže vtedy nakoniec neutiekla, pretože dávala pozor na mňa namiesto na seba.

Dočerta, mala som to vedieť!

Mala som vedieť, že ma neposlúchne. Prikázala som jej, aby bežala domov, lenže Aster nestačilo niečo prikázať. Tak veľmi sa túžila na všetkom podieľať. Tak veľmi chcela urobiť iným radosť. Či už tým, že mi hrdo ukázala moje vyleštené topánky, knižku ukradnutú z podzemných jaskýň, alebo že ma sprevádzala po tajných chodbách, či schovala pre mňa do nočnika nôž. Vždy chcela pomáhať. *Keby niekto išiel, zapískam. Viem písať nahlas*. Takto ma prosila, aby som jej dovolila zostať. Aster túžila po...

Šanci.

To jediné chcela. Uniknúť, prežiť dlhší príbeh ako ten, ktorý pre ňu bol napísaný, takisto ako som to chcela ja. *Povedzte tatinkovi, že som sa snažila, slečna*. Chcela šancu ovládať svoj osud. Lenže mu neunikla.

„Priniesla mi kľúč, Rafe. Dostala sa do Komizarovej komnaty a ukradla ho odtiaľ. Keby som to od nej nechcela...“

„Lia, nie si sama, kto spochybňuje svoje rozhodnutia. Robil som to isté celé kilometre, keď som ťa niesol polomŕtvu v náručí. S každým krokom som sa pýtal, kedy som sa mal zachovať inak. Stokrát som sa pýtal sám seba, prečo som ignoroval tvoj list. Keby som venoval len dve minúty tomu, aby som ti odpovedal, nič z toho sa nemuselo stať. Nakoniec som si tieto úvahy musel zakázať. Tráviť čas prepisovaním minulosti nikam nevedie.“

„No veď práve.“ Oprela som si zátylok o jeho hrudník. „Presne tam som sa dostala. Nikam.“

Načiahol ruku a hánkami mi zľahka prešiel po brade. „Lia, prehrali sme bitku, ale teraz musíme preskupiť sily a bojovať ďalej. Možno zvolí úplne inú stratégiu, ak bude treba. Ak sa však budeme donekonečna zaoberať každým svojím minulým činom, ochromí nás to a čoskoro už nebudeme vôbec schopní konať.“

„Tak hovoria vojaci.“

„Áno. A práve to som, Lia. Vojak.“

A princ, ktorého chce teraz vendská Rada dostihnúť takisto ako princeznú, ktorá dobodala ich Komizara.

Len som dúfala, že v tej krvavej bitke zahynuli tí najhorší spomedzi nich. Keď už v nej padli tí najlepší.

TRETIA KAPITOLA

RAFE

Pobožkal som ju a položil opatrne na lôžko z prikrývok. Zaspala mi v náručí uprostred vety, keď sa hádala, že späť pôjde po vlastných. Prikrýl som ju a vyšiel von, kde Orrin opekala našu dnešnú večeru.

Roznecuj svoj hnev, Lia, poradil som jej. *Využi ho.* Pretože som vedel, že vina by ju zničila.

Orrin založil oheň pod skalným previsom, aby nebolo vidieť dym. Pre istotu. Obloha bola však šedivá a zahmlená. Aj keby niekto pozoroval obzor, dym by nemohol rozpoznať. Ostatní si zohrievali ruky nad žeravými uhlíkmi a Orrin otáčal ražňom.

„Ako sa cíti?“ spýtal sa Sven.

„Je slabá. Má bolesti.“

„Ale dobre to zakrýva,“ prehodil Tavish.

Jej úsmevy nikoho z nich neoklamali, mňa najmenej zo všetkých. Celé telo som mal dotlčené a poodierané z rieky, kĺby popraskané, natiahnuté svaly – a to ma ešte netrafili dva šípy. Stratila veľa krvi. Nie div, že sa jej krútila hlava, keď sa zdvihla.

Orrin znalecky pokýval na pečeného jazveca, ktorého mäso zlatlo dohneda. „Toto ju postaví na nohy. Poriadny kus mäsa a...“

„Netrpí iba telesne,“ prerušil som ho. „Ťaží ju Asterina smrť. Stále si vyčíta, čo mala urobiť inak.“

Sven si pomädľil ruky nad ohňom. „To robí každý dobrý vojak.“

Analyzuje svoj postup, a potom...“

„Ja viem, Sven, ja viem!“ vyštekol som na neho. „Potom si premyslí ďalší plán a pokračuje v boji. Povedal si mi to už tisíckrát. No ona nie je vojak.“

Sven si zasunul ruky do vreciek. Ostatní ma obozretne pozorovali.

„Možno nie je vojak ako my,“ ozval sa Džeb, „ale aj tak je bojovníčka.“

Šibol som po ňom ľadovým pohľadom. Toto som počuť nechcel. Mal som už plné zuby toho, že Lia je stále v nebezpečenstve, a nechcel som privolať ďalšie. „Idem skontrolovať kone,“ oznámil som im a vstal.

„Dobrý nápad,“ zavolať za mnou Sven.

Vedel som, že kone skontrolovať netreba. Našli sme im trs krovia, kde sa mohli napáť a boli bezpečne uviazané.

Ale aj tak je bojovníčka.

Keď som sa tých dvadsať kilometrov s jej telom v náručí ohliadal do minulosti, nemyslel som len na to, ako som odignoroval jej list. Zas a znovu som mal pred očami Griza, ako jej dvíha ruku a vyhlasuje ju za kráľovnú a Komizara. Videl som ten úľak v jej tvári. Spomínal som, ako vo mne v tej chvíli vzkypel hnev. Barbari z Vendy sa do nej snažili zaťať pazúry hlbšie. Aj tak už narobili dosť škody.

Nie je to ich kráľovná ani Komizar a nie je ani bojovníčka.

Čím skôr ju dostanem bezpečne do Dalbrecku, tým lepšie.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Jeden za druhým pokľakli a formálne sa mi predstavili. Všetci ma síce videli polonahú, dôverne sa ma dotýkali, keď mi šli rany, ale teraz im azda prvýkrát napadlo, že možno budem žiť dosť dlho nato, aby som si to pamätala.

Plukovník Sven Haverstrom z Dalbreckej kráľovskej gardy, pobočník korunného princa Jaxona. Ostatní sa smiali, keď ten titul počuli. Žartovali medzi sebou a doberali si bezstarostne aj dôstojníka, ktorý ich hodnosťou vysoko prevyšoval, ale Sven im to zdatne odplácal.

Poručík Džeb McCance, falworthske zvláštne jednotky.

Poručík Tavish Baird, taktik, Štvrtý pluk.

Poručík Orrin del Aransas, falworthsky prvý lukostrelecký útočný oddiel.

Zahryzla som si váhavo do kútika pier a nadvihla obočie. „A mám veriť, že toto už sú skutočné mená a profesie?“

Chvíľku ma rozpačito pozorovali a potom sa rozosmiali, keď si uvedomili, že si z nich uťahujem.

„Iste,“ potvrdil vážne Sven, „ale dával by som si pozor na toho chlapíka, o ktorého sa opierate. Tvrdí, že je princ, aj keď nie je nič iné ako...“

„Tak už dost,“ ukončil to Rafe. „Neunavujte princeznú nezmyselným blábotaním.“

Usmiala som sa. Ich ľahkovážnosť sa mi pozdávala, ale cítila som pod ňou skrytú nervozitu. Akoby sa tým len snažili zamaskovať vážnosť našej situácie.

„Jedlo je hotové,“ ohlásil Orrin. Rafe mi pomohol usadiť sa do improvizovaného kresla, ktoré mi vyrobili z pokrovcov a sediel. Keď som sa usádzala, zohla som ranenú nohu. Stehnom mi prešla taká prudká bolesť, akoby ma opäť zasiahol šíp. Potlačila som zastonanie.

„Čo chrbát a noha?“ spýtal sa Tavish.

„Už je to lepšie,“ zaklamala som, keď som chytila dych. „Asi by si si mal k tým titulom pridať ešte poľný chirurg.“

Orrin napäto sledoval, ako jem, akoby každý hlt bol meradlom jeho kuchárskych schopností. Okrem pečeného mäsa mi uvaril aj vývar z kostí a kvaky. Džeb zrejme nebol jediný, kto mal v sedlovej taške poklady. Hovor sa krútil okolo jedla a zveri, ktorú tu zahliadli a ktorá by sa najbližšie mohla stať súčasťou nášho jedálneho lístka – jeleň, vačice, bobor. Neškodné témy. Nie ako tá ranná porada, ktorú sa predtým snažili zatajiť.

Dojedla som a zvrtila reč na naliehavejšie záležitosti. „Takže zdá sa, že máme týždňový náskok.“

Všetci prestali jesť a vymenili si pohľady. Snažili sa rýchlo odhadnúť, koľko toho ráno odznelo, koľko som si z toho vypočula.

Rafe si chrbtom ruky utrel kútik pier. „S týmto hustým snežením dvojtýždňový.“

Sven si odkašľal. „To je pravda, vaša...“

„Lia, a tykajte mi,“ vyzvala som ich všetkých. „Dost' bolo formalít. Toto štádium už máme dávno za sebou, nemyslíte?“

Pozreli sa na Rafeho, akoby ho chceli nechať, aby rozhodol, a on prikývol. Takmer som zabudla, že je ich princ. Stojí vysoko nad nimi, aj nad plukovníkom Svenom.

Ten mi krátko kývol. „Dobre, Lia.“

„Určite dva týždne,“ vrátil sa k téme Orrin. „Neviem, čo to Rafe strčil do súkolia mosta, ale spravilo to svoje.“

„To som dostal od Lie,“ odvetil Rafe.

Ostatní sa na mňa prekvapene pozreli, akoby si mysleli, že som použila nejakú morrighanskú mágiu. Povedala som im o učencoch

v tuneloch pod Svätyňou, ktorí sa snažili lúštiť tajomstvo Predkov a vytvorili tú priezračnú tekutinu, ktorú som Rafemu dala. Opísala som im aj tábor Komizarovej tajnej armády a veci, ktoré som tam videla, vrátane mohutných zlato pruhovaných koní brezalotov s náložami, ktoré uháňali ako blesk, kým ich výbuch nevyhodil do vzduchu. „Komizar chcel najprv zaútočiť na Morrighan a potom na ostatné kráľovstvá. Chcel sa ich zmocniť všetkých.“

Sven pokýval hlavou a v zásade potvrdil moje rozprávanie, keď si spomenul, ako Komizar pred guvernérmi stále hovoril o silnej armáde, ktorú musia ich provincie financovať. „Lenže prinajmenšom polovica guvernérov mu to neverila. Mysleli si, že ten chlap len preháňa počty vojakov, aby mohol z provincií žmýkať vyššie dane.“

„Videl si to mesto?“ spýtala som sa ho. „Vôbec nepreháňal.“

„Ja nie, ale úplne to nepresvedčilo ani guvernérov, čo tam boli.“

„Zrejme sa od neho len chceli nechať podplácať, kým pristanú na zvýšenie daní. Viem, čo som videla. Nepochybujte o tom, že s tou armádou a výzbrojou, ktorá tam je, dokáže Venda ľahko rozdrviť Morrighan aj Dalbreck.“

„Nikto neporazí dalbreckú armádu,“ uškrnul sa Orrin.

Zabodla som do neho významný pohľad. „A predsa sa to tej morrighanskej armáde v našej pohnutej minulosti párkrát podarilo. Alebo sa vy v Dalbrecku neučíte dejepis?“

Orrin sa na mňa rozpačito pozrel a sklonil sa nad plecháček s polievkou.

„To už bolo dávno, Lia,“ vložil sa do toho Rafe. „Dávno predtým, kým na trón nastúpil môj otec – a tvoj. Od tých čias sa toho veľa zmenilo.“

Tá narážka na vládu môjho otca mi neunikla, a napočudovanie to vo mne prebudilo iskričku vzdoru. Lenže mal pravdu. Nemala som potuchy, ako je teraz na tom dalbrecká armáda, avšak morrighanská sa v posledných rokoch zmenšovala. Teraz som si začala hovoriť, či to nebol kancelárov zámer, urobiť z nás ľahší terč. Len som si nebola istá, či by niečo také dokázal ovplyvniť sám, aj keď je strážcom pokladu a aj keby mu pomáhal kráľovský radca. Čo ak sa však na tom podieľali aj ďalší členovia vlády?

Rafe načiahol ruku a položil mi ju na koleno, možno si uvedomil drsnosť svojej predchádzajúcej poznámky. „Na tom nezáleží,“ ozval sa. „Ak takáto armáda existuje, bez Komizarových ambícií sa rozpadne. Malich nie je dosť šikovný na to, aby velil armáde, a už vôbec nie, aby si udržal lojalitu Rady. Možno už je mŕtvy.“

Predstava Malichovej arogantnej hlavy guľajúcej sa po podlahe Svätyně ma rozveselila – len som ľutovala, že to kotúľanie som nemala na svedomí sama. Hlavou mi prebleslo, kto iný by mohol nastúpiť na Komizarovo miesto. *Chievdarovia* Stavik a Dietrik už boli mŕtvi, takisto ako Theron a Jorik. *Chievdarovia* Tyrick alebo Khajil? Guvernéri ako Yanos alebo Heveron? Alebo azda Iver či Trahern z Rahtanu? Títo ľudia boli najodpornejší a najagresívnejší spomedzi všetkých, čo zostali v Rade. Bola som si však istá, že žiadny z nich nemá dosť prefíkanosti alebo dôvtipu, aby si naklonil celú Radu, a už vôbec nie na to, aby sa pokúsil naplniť Komizarove závrtné ambície. Lenže mohlo si moje kráľovstvo dovoliť spoliehať sa na to pri takom vysokom riziku? Tá úvaha len podporila moju neistotu. Musím Morrighan varovať pred prípadnou hrozbou, aby sa na ňu stihol pripraviť.

„Dva týždne máme určite,“ poznamenal Džeb v snahe vrátiť sa k veselšej téme a hovoriť o našom náskoku. Odrhol ďalší kus jazvecej pečienky. „Keď sme odchádzali, vo Svätyni panoval chaos. Ak budú súperiť o moc, tak skoro sa pozdlž rieky nevydajú.“

„Ale vydajú sa.“ Sven pozoroval Rafeho chladnými sivými očami. „Otázka nie je kedy, ale koľko mužov pošlú. Nejde im len o ňu. Ty si pre nich tiež cenná korisť. Korunný princ z Dalbrecku im nielen ukradol, čo patrilo im, ale nepochybne svojím predstieraním silno ranil aj ich hrdosť.“

„Komizarovu hrdosť,“ pripomenul Rafe, „a ten je mŕtvy.“

„Možno.“

Neveriacky som sa na Svena pozrela a srdce mi zovrela ľadová ruka. „Nijaké možno. Dvakrát som ho bodla a skrútila nožom. Rozpárala som mu črevá na kusy!“

„Videla si ho umierať?“ spýtal sa Sven.

Videla som?

Odmĺčala som sa a snažila sa poskladať rozumnú odpoveď. „Ležal na zemi a z posledných síl lapal po dychu,“ povedala som. „Ak na smrť nevykrvácal, potom ho zabil jed, ktorý vytečie z rozrezaných vnútorností do brucha. Je to bolestivá smrť. Niekedy pomalá, ale istá.“

Odpoveďou mi bolo ticho a obozretné pohľady, ktoré si medzi sebou vymenili.

„Nie, nikdy predtým som nikoho do brucha nedobodala,“ dodala som. „Mám však troch bratov a všetci sú vojaci. Vždy mi všetko vysvetľovali na rovinu. Neexistuje spôsob, ako by také niečo mohol Komizar prežiť.“

Sven sa zhlboka napil z plecháčika. „Teba trafil do chrbta šíp a spadla si do ľadovej rieky. Ani to nie sú najlepšie vyhliadky, a pozri, stále si tu. Keď sme utekali z terasy, Komizar tam nebol.“

„To nič neznamená.“ Počula som, ako mi v hlase zaznela panika. „Ulrix alebo nejaký iný strážca ho odniesli. Je mŕtvy.“

Rafe odložil šálku. Lyžica cinkla o stenu nádoby. „Lia má pravdu, Sven. Sám som videl, ako Ulrix odviekol telo cez bránu. Rozoznám mŕtvolu, keď ju vidím. Komizar to má za sebou, o tom niet pochýb.“

Medzi päticou mužov zavládlo napäté ticho. Potom Sven mlčky ustúpil a prikývol.

Ani som si neuvedomila, že sa nakláňam dopredu. Oprela som sa o hune, ktoré mi Rafe naskladal pod chrbát, zmohla ma vyčerpanosť. Po chrbtici mi stekal pot.

Rafe sa načiahol a siahol mi čelo. „Už máš zasa horúčku.“

„To spôsobil ten oheň a teplá polievka,“ namietla som.

„To je jedno, musíš si oddýchnuť.“

Nehádala som sa. Poďakovala som Orrinovi za večeru a Rafe mi pomohol na lôžko. Tých pár krokov ma vyčerpalo, sotva som vládala držať oči otvorené, keď ma Rafe ukladal. Toľko pohybu a hovorú som si už dlho neužila.

Rafe sa nado mňa naklonil, odhrnul mi z tváre vlhký pramienok vlasov a pobozkal ma na čelo. Chcel sa narovnať, ale zadržala som ho. Chcela som zistiť, čo ešte videl.

„Určite si videl Komizara mŕtveho?“

Prikývol. „Áno, nerob si starosti. Zabila si ho. Teraz odpočívaj, Lia.“

„A čo ostatní? Myslíš, že prežili? Guvernér Faiwell, Griz, Kaden?“

Pri zmienke o Kadenovi Rafe zaľal čelusť. Nakoniec pokrútil hlavou. „Nie, nemyslím. Keď sme utekali, videl som, ako sa na nich vojaci vrhli. Kaden a ostatní nemali kam utiecť. A bol tam Malich. Naposledy som Kadena videl, ako s ním bojuje. Keď sa potom Malich objavil pri rieke, môžeš asi uhádnuť, ako to s Kadenom dopadlo.“

Bolesť z toho, čo nevyšlo, na mňa doľahla. Áno, znamenalo to, že Kaden už Malichovi nemohol zabrániť. . .

„Skončil tak, ako si zaslúžil,“ ozval sa ticho Rafe.

„Ale pomohol nám ujsť.“

„Nie, nepomáhal nám ujsť. Bojoval, aby ti zachránil život a za to som mu vďačný, ale nechcel ti pomôcť utiecť. Nemal ani potuchy, že vieme ako.“

Vedela som, že má pravdu. Kaden aj Griz ma chceli zadržať vo Vende, aj keď každý z iného dôvodu. Pomôcť mi pri úteku nebola ich pohnútkou, aby na moju ochranu zdvihli kordy proti vlastným ľuďom.

„Bol jedeným z nich, Lia. Zomrel tak, ako žil.“

Zatvorila som oči. Viečka mi od vyčerpania klesli takmer tak, že som ich nemohla udržať. Pery ma pálili od horúčosti, a keď som zamrmmlala odpoveď, zaštipalo ma v nich. „V tom je práve tá irónia. Nebol jedným z nich. Bol Morrighančan. Z urodzeného rodu. Uchýlil sa do Vendy, keď ho zradili vlastní ľudia. Tak ako mňa.“

„Čo si to povedala?“

Tak ako mňa.

Počula som, ako Rafe odchádza, a potom ďalší šepot, ale tentoraz som tomu nerozumela. Ich tmené hlasy sa splietali s temnotou na hodvábnu čiernu hmlu.

S trhnutím som sa prebrala a obzerala sa okolo, snažila sa spomenúť si, čo ma prebralo. Sen? Na nič som si však nespomínala. Rafe spal vedľa mňa, ruku ochraňujúco položenú okolo môjho pása, akoby sa bál, aby ma niekto neuniesol. Džeb sedel chrptom opretý o veľký

balvan, kord po ruke. Mal hliadku, ale viečka mu oťaželi. Ak máme dvojtýždňový náskok, prečo sa vôbec obťažovali s hliadkou? Samozrejme, boli tu divoké zvieratá, ktoré by mohli našu jaskyňu pokladať za vhodné útočisko. Orrin spomínal, že zahliadol stopy pantera.

Džeb asi prehrabol oheň, pretože jeho plamene šľahali vysoko. Mňa však na pleciach zamrazilo. Oheň sa zamihotal vo vetre a tiene stmavli ešte viac.

Rýchlo, slečna.

V hrudi ma zaboľela ozvena Asterinho hlasu. Pomyslela som si, či ma bude sprevádzať už navždy. Oprela som sa o jednu ruku a napila sa z poľnej fľaše. Rafe zacítil môj pohyb a objal ma pevnejšie, prisunul sa telom bližšie ku mne. V jeho posunku som nachádzala útechu. Akoby odmietal dovoliť, aby nás ešte niekedy niečo rozdelilo.

Sven chrápal. Orrin ležal na boku s pootvorenými ústami a z kútika mu vytekali pramienok slín. Tavish bol schúľený do kľbka, cez hlavu mal pretiahnutú deku, z ktorej vykúkal len prameň jeho hustých čiernych vlasov. Všetci vyzerali tak pokojne, dopriali si odpočink, ktorý tak veľmi potrebovali. Aj ich telá sa museli vyhojiť z mnohých rán.

Chcela som sa zvieŕ späť na pokrývku, keď ma zase zamrazilo, tentoraz silnejšie. Chlad mi doľahol na hrudník, až som nemohla dýchať. Tiene hustli čím ďalej, tým viac a strach sa plazil okolo mňa ako zmija pripravená uštipnúť. Čakala som. Vedela. Bála sa. Niečo nese-delo...

Rýchlo, slečna, poľonáblajte sa. Inak všetci zomrú.

Posadila som sa vzpriamene a zalapala po dychu.

„Nemôžeš spať?“ spýtal sa Džeb.

Pozerala som naňho a pery mi brneli od ľadového strachu.

Džeb zívola. „Slnko vyjde až tak o hodinu,“ poznamenal ticho. „Mala by si ešte skúsiť zaspáť.“

„Musíme odísť,“ povedala som nahlas. „*Hned!*“

„Psst! Všetci spia,“ upozornil ma Džeb. „Nie je...“

„Vstávajte!“ zvriskla som. „Vstávať, rýchlo! Odchádzame!“

PIATA KAPITOLA

KADEN

Nájdite ju. Nevracajte sa bez nej, živej či mrtvej, to je jedno. Zabite ich všetkých, ale ju prineste naspäť.

V hlave mi znelo to, čo mohli byť aj Komizarove posledné slová. Chcel jej hlavu ako dôkaz. Aby raz a navždy uhasil iskru rebélie vo Vende. Povraždiť pár jasajúcich príslušníkov klanov na námestí mu nestačilo.

Obzrel som sa na vratkú lávku, po ktorej sme práve previedli kone, jedného za druhým. „Urobím to,“ povedal som Grizovi a vzal mu sekerku. Chcel protestovať, ale vedel, že by to bolo zbytočné. Nemohol zdvihnúť ruku, aby pritom nezbledol od bolesti. Na čo by jemu stačilo desaťkrát seknúť, ak by nebol ranený, na to som ja potreboval dvojnásobný počet úderov. Nakoniec sa polená uvoľnili a reťaze klesli do vody. Zastrčil som sekeru a pomohol Grizovi na koňa. Čakala nás dlhá drsná púť, nemali sme žiadne stopy, ktorých by sme sa mohli držať. Len Grizovo tušenie a blednúcu spomienku.

Pritiahol som si plášť k telu, aby som sa ochránil pred chladom. Akí boli všetci zákerní. Mal som vedieť, že guvernér Obraun patrí k nim. Pri dohadovaní Rady sa tak ľahko podvolil a pristúpil na zvýšenie daní, pretože vedel, že sa ho to nikdy nebude týkať. A princ. *Prekliati klamári.* Bol to *princ*. Prsty v rukaviciach, ktorými som zvieral opraty, mi stuhli. Všetko teraz začínalo zapadať do seba. Všetky podrobnosti za celý ten čas až späť k Terravinu. Bol to cvičený vojak,

tak ako som ho podozrieval – zrejme mal za sebou ten najlepší výcvik, aký mu Dalbreck mohol poskytnúť. Keď Griz priznal, že o jeho totožnosti celý čas vedel, mal som chuť ho za tú zradu zabiť. On mi však na revanš pripomenul moje zradné správanie. Nehádal som sa s ním. Ja som zradil prísahu pred mnohými mesiacmi, keď som jej nedokázal podrezať hrdlo. Vtedy v domčeku pri hostinci, v spánku.

Prineste ju späť.

Komizar ju chcel za to, čo urobila, vidieť tak či tak mŕtvu. Za to, čo všetci urobili. Bol by však radšej, keby ju priviedli živú. Potom by ju za jej zradu nechal trpieť verejne, čo najpríšernejšie.

Nájdite ju.

A to aj urobím. Aj keby to malo byť spojené s posledným vendským vydýchnutím.

*Víchor besnel, nebesia zúrili
a pustatina skúšala Pozostalých,
kým sa na zem nevyliali posledné zvyšky temnoty.
Morrighan poverila Svätých ochrancov
rozprávaním príbehov, lebo aj keď skaza
bola už za nimi, nemala byť zabudnutá,
pretože v ich srdciach ďalej kolovala krv predkov.*

Morrighanská Kniha svätého písma, II. zväzok

ŠIESTA KAPITOLA

RAFE

Na jej výkrik sme sa prudko prebrali, vyskočili, tasili kordy a rozhľadali sa po nebezpečenstve.

Džeb nás upokojoval, že je to falošný poplach, nič sa nedeje. Lenže Lia sa už nejako pozviechala na nohy. Mala divoký pohľad a opakovala, že musíme odísť preč. Vydýchol som od úľavy a spustil kord. Mala len nočnú moru. „Lia, to bol len zlý sen. Počkaj, pomôžem ti zase sa uložiť.“

S krivkaním predou mnou cúvla. Tvárila sa zanovito, na tvári sa jej leskol pot. Načiahla ruku, aby si ma udržala od tela. „Nie! Oblečte sa a pripravte sa. Ráno vyrazíme.“

„Pozri sa na seba,“ snažil som sa ju priviesť k rozumu. „Potácaš sa ako opitá. Nemôžeš ísť na koni.“

„Môžem a pôjdem.“

„Prečo to náhlenie, princezná?“ spýtal sa Sven.

Skĺzla pohľadom odo mňa k mojim mužom. Stáli pevne rozkročení, dávali jasne najavo, že nebudú konať na základe jej nezmyselných príkazov. Vystúpila jej vari horúčka?

Liine črty stuhli. „Prosím, Rafe. Musíš mi to veriť.“

V tej chvíli som pochopil, o čom hovorí. O takzvanom dare. Aj tak som váhal. Veľa som o tom nevedel a už vôbec som tomu nerozumel. Čomu mám viac veriť: svojim skúsenostiam a vojenskému výcviku alebo daru, ktorý mi nedokázala nijako vysvetliť?

„Čo si videla?“ spýtal som sa.

„Nejde o to, že by som niečo videla, ale počula som – Asterin hlas. Varovala ma, že sa musíme poponáhľať.“

„A neopakovala ti to predtým ustavične?“

„Najmenej desaťkrát,“ potvrdila, ale zostávala pevne stáť.

Všetok tento rozruch iba pre sen o mŕtvom dievčatku?

Po celý čas od chvíle, keď som Liu tam na brehu zdvihol do náručia, som sa obzeral cez plece, pátral som po nebezpečenstve. Vedel som, že tam niekde striehne. Teraz som však musel dať túto neistú vyhlíadku na jednu miskú váh, a na druhú Liino uzdravovanie.

Odvrátil som sa. Snažil som sa premýšľať. Nebol som si istý, či robím správne rozhodnutie, ale otočil som sa k svojim mužom a zavelil: „Zbalíme sa.“

SIEDMA KAPITOLA

PAULINE

Celé mesto okrem vdov bolo zahalené do čiernej farby. Tie nosili biele smútočné šály, aký som pred niekoľkými mesiacmi nosila aj ja. Posledné dni boli ako nočná mora, pre Civicu i pre mňa. Morrighan nestratil len celú čatu mladých vojakov vrátane korunného princa, ale aj Prvú dcéru princeznú Arabellu, ktorá bola teraz označená za najhoršieho zo zradcov a vinili ju za princovu smrť. V hostincoch sa o tom ohavne klebetilo, povrávalo sa, že to najhoršie ani verejne neoznámili, že vraj Lia sama zabodla kord do Waltherovej hrude.

Kráľ ochorel. Šepkalo sa, že má choré srdce. Walther bol jeho pýchou, ale Lia... aj keď sa tak často hádali, aj keď ho rozčuľovala, všetci vždy tvrdili, že je celá po ňom. Jej zrada ho zničila.

A čo spravila mne?

Stále som ešte Mikaela nekonfrontovala. Namiesto toho som si v posledných dňoch pripomínala všetky naše rozhovory, preosievala slovo za slovom ako okruhliaky. Hľadala medzi nimi zlatý nuget pravdy.

Samozrejme, Pauline, len čo sa vrátim z poslednej patroly, usadíme sa v Terravine. Pôjdem s tebou kamkoľvek, kde sa budeš cítiť ako doma.

Mikael, ak by som náhodou musela odísť skôr, budeš vedieť, kde ma bladať. Prídeš tam za mnou?

Určite, láska. Nič ma od teba neoddelí. Pod' so mnou, ešte naposledy, než naša čata odíde.

A potom mi bozkami zasypal hánky a zaviedol ma do opusteného mlyna na brehu rybníka. Vždy mal naporúdzi tie správne slová, robil správne veci, pozeral sa na mňa tak pevne, až som verila, že mi vidí do duše. V hrudi ma ešte teraz páliło pri spomienke na jeho bozky. Stále som po ňom túžila. Túžila som, aby svoje slová myslel vážne. *V bruchu mi rastie jeho dieťa.*

Nemohla som však poprieť, že som počas tých týždňov v Terravine, keď som naňho čakala, začala pociťovať nejasnú obavu. Myslela som si, že je to strach o jeho bezpečnosť, strach, aby sa mu pri patrole nič nestalo, lenže teraz som si hovorila, či to nebol iný strach. Taký, že som si ho ani sama nechcela pripustiť.

Lia sa to nejako dozvedela. Musel to byť Walther, kto jej o Mikaelovi narozprával niečo hrozné, o čom bol presvedčený, že je to pravda. A ona tak málo verila v môj vzťah s Mikaelom, že mi nič nepovedala. *Walther sa mohol myliť.*

Tak prečo za mnou Mikael do Terravinu neprišiel? Prečo za ním teraz nejdem? Čo mi bráni prezradiť mu, že som tu, uvidieť úľavu v jeho očiach? Pustila som sa do štrikovania ešte zúrivejšie.

„Myslíš, že tvoje dieťa bude mať dve hlavičky?“

Pomykala som priadzu, vypárala nadbytočný kúsok a pozrela na Gwyneth. Bola oblečená na bohoslužbu. Ja tiež. Bolo načase vyraziť. Tešila som sa na prechádzku cez mesto k cintorínu pri opátstve. Pannovnícky pár sa dostaviť nemohol – kráľ bol chorý a kráľovná bola pri ňom –, ale budú tam Bryn a Regan. Dlhو sa nám neozvali a ja som sa bála, že sa aj oni obrátili proti sestre, ale potom Bryn poslal list. Chceli sa pohovárať. Aj keby stál proti Lii celý Morrighan, v tých dvoch stále zostávala iskrička dôvery k sestre. A Bryn mal ďalšie správy, ktoré nám chcel povedať. Správy, s ktorými – ako písal – je lepšie nezdôverovať sa papieru.

Odložila som štrikovanie, a keď sme vyšli von, premýšľala som o tom, či sa Lia ešte vôbec niekedy bude môcť bezpečne vrátiť domov.

ÔSMA KAPITOLA

Kým osedlávali kone a balili zásoby, dohadovali sa o tom, ktorou cestou bude najlepšie sa vybrať. Mali sme na výber medzi cestou na juh, kde by sa dali ľahšie prekročiť hory, ktoré tam klesali. Alebo priamo na západ cez horský priesmyk, čo bola strmšia a ťažšia cesta, bola však rýchlejšia.

„Pôjdeme na západ,“ ozvala som sa.

Tavish zmeravel a prestal nakladať na koňa. On bol za južný smer. Pozrel sa na Rafeho, na mňa akoby sa pozrieť odmietal. „Ten priesmyk nepoznáme a v hlbokom snehu bude prechod ešte ťažší.“

Rafe upevnil moju sedlovú tašku na koňa, na ktorom som mala ísť, a opäť skontroloval pracku, kým odpovedal: „Ale ušetrí nám to nejaké kilometre k najbližšej pevnosti. Pritom sa dostaneme priamo do Údolia obrov, kde je veľa rozvalín. Tie nám môžu poslúžiť ako prístrešie a úkryty.“

„Predpokladáš, že sa budeme musieť skrývať?“ namietol Tavish. „Netvrdil si vari sám, že máme dva týždne náskok?“

Všetci vrátane Rafeho sa odmlčali. Tavishov útočný tón sa nedal prepočuť. Očividne nemal vôbec vieru v môj dar. Došlo mi, že ju asi nemá nikto z nich.

„Zmena plánov, Tavish,“ predniesol rozhodne Rafe. „Máme novú informáciu.“

Zmena plánov. Takmer som videla, ako sa tie slová v Tavishovej

hlave rozsvietili. Stále sa vyhýbal môjmu pohľadu, keď prikývol. „Takže na západ.“

Išli sme vo dvojiciach, v improvizovaných plášťoch z konských huní ukoristených vendských zvierat, aby sme sa chránili pred chladom. Na čele šli Sven a Tavish, za nami Džeb a Orrin s náhradným koňom. Cítala som, ako ma Rafe pozoruje, akoby som mohla spadnúť zo sedla. Pravdupovediac, keď som sa doň posadila, myslela som, že sa mi poranené stehno roztrhne na dva kusy. Prvotná oslepujúca bolesť ustúpila, ale nahradilo ju vytrvalé pálenie. Takmer som ten plášť nepotrebovala, pretože mi pri každom došliapnutí konského kopyta na zem vyrazili na čelo ďalšie kvapôčky potu. Kedykoľvek sa kôň pošmykol na zamrznutej zemi, stisla som zuby do masky bolesti, pretože mi slová *Rýchlo, inak všetci zomrú* ďalej rezonovali v mysli. Nechcela som, aby nás niečo, napríklad moje vlastné bolestné stonanie, spomalilo.

„Chod' ďalej,“ oslovil ma Rafe. „Hneď sa vrátim.“ Obrátil koňa a zakričal na Svena, aby zaujal jeho miesto.

Sven sa zastavil a čakal, kým ho dohoním. „Ako to zvládaš, princezná?“ spýtal sa.

Nechcela som priznať, že chrbát aj nohu mám od bolesti v jednom ohni. „Celkom dobre. Teraz, keď mi Tavish vytiahol tie hroty, cítim sa oveľa lepšie ako predtým.“

„To rád počujem. Do bezpečia našej predsunutej pevnosti nás čaká ešte dlhá cesta.“

Tavish išiel pred nami a neobzeral sa. Sledovala som, ako nás vedie terénom. Každý krok v snehu bol neistý, nohy našich koní v ňom mizli až po sponky.

„Nemá veľkú radosť z toho, že sme vyrazili tak náhle,“ ozvala som sa.

„Možno sa mu len nepáčia okolnosti,“ odpovedal Sven. „Tavisha si v jeho pluku cenia ako výborného taktika. Včera argumentoval za rýchly odchod.“

„A Rafe to odmietol.“

„Ale jedno tvoje slovo a...“ Sven nechal koniec vety odvisnúť vo vzduchu, čo ma prinútilo v duchu sa pýtať, či aj on spochybňuje Rafeho rozhodnutie.

„Nešlo o moje slovo. Ani o môj názor. Bolo to niečo iné.“

„Áno, viem. No Tavish neverí ani na mágiu.“

Mágiu?

Cívla som na Svena, až zacítil môj pohľad a obrátil sa ku mne. Prižmúrila som oči. „Tak to máme niečo spoločné. Ani ja neverím na mágiu.“

Rafe na nás zamával, aby sme zastali, a s Orrinom po boku nás dohonil. Vyhlásil, že si prezrel kone a že Orrinov má dlhšie šikmejšie sponky a pružnejší chrbát.

„Vymeníte sa. Na ňom sa ti pôjde lepšie, Lia.“

Bola som za tú výmenu vďačná, aj preto, že si so mnou koňa nemusel vymeniť Tavish. Aj bez toho kvôli mne utrpelo jeho ego. Aspoň kvôli mne nebude trpieť aj jeho zadok.

Ďalších niekoľko hodín bolo nečakane oveľa príjemnejších. Rafe poznal kone dobre – aj jazdcov. Stále ma po očku sledoval.

Keď sa uistil, že sa mi sedí pohodlnejšie, rozbehol sa dopredu pozhovárať sa s Tavishom. Poznal aj svojich mužov a vedela som, že mu Tavishova ranná zatrpknutosť neunikla. Sven zladil krok svojho zvieratka s mojím a sledovali sme dvojicu pred nami. Tavish v jednej chvíli zaklonil hlavu a zasmial sa. Dlhé husté čierne vlasy mu pritom splývali na chrbát. Sven mi porozprával, že Rafe a Tavish sa stali blízkymi priateľmi už pri skladaní vojenskej prísahy a že sa spolu často zaplietli do problémov. V paláci a v meste boli skoro nerozluční. Pripomenulo mi to mojich bratov a neplechy, ktoré sme spolu stvárali, a zacítila som dôverne známy osteň smútku za domovom. Posledná vidina vo Svätyni mi ukázala, že správa o Waltherovej smrti už dorazila do Civicy. Dorazili tam aj Komizarove lži o mojej zrade? Mám vôbec ešte nejaký domov, kam by som sa mohla vrátiť? Pravdepodobnejšie bolo, že Dalbreck zostal jediným kráľovstvom, kde nie je na moju hlavu vy-písaná odmena.

Zastavili sme sa dosť dlho pred súmrakom. Našli sme jaskyňu na zväeternej strane hory, ktorá nás trochu chránila pred počasím. Bola som rada, že sme sa utáborili skôr, pretože som bola na pokraji síl a vyčerpaná. Hnevalo ma, že sa tej slabosti nedokážem zbaviť silou vôle. Toto bol pre mňa nový a pokorujúci pocit, musieť sa pri každej

maličkosti spoliehať na druhých. Musela som myslieť na Aster a všetkých ostatných, ktorí boli celý život závislí od priazne a milosrdenstva iných. Skutočná sila im bola odopretá, pretože tú si uzurpuje hŕstka mocných.

Trvala som na tom, že sa dovnútra dokrivkám sama, a obzerala som sa po našej dnešnej nocľahárni. Rafe išiel nazbierať drevo na oheň. Keď sa Tavish postaral o kone, vyhlásil, že pôjde Rafemu pomôcť s drevom. „Budeme ho potrebovať veľa.“

Povedal to tak významne, až som pochopila, že to adresoval mne. No nevšimala som si ho a začala som si na zemi rozbaľovať prikrývky.

„Radšej sa posuň čo najviac dozadu, princezná,“ poradil mi. „Táto jaskyňa je plytká a otvorená, nevyhrejeme ju tak dobre ako tú predchádzajúcu.“

Obrátila som sa k nemu. „To chápem, Tavish, ale aspoň zostaneme nažive.“

Počula som šuchot topánok, ako sa ku mne po tej poznámke obracali aj ostatní. Potom bolo ticho. Vo vzduchu viselo napätie z očakávania.

Tavish okamžite vycúval. „Nijako som to nemyslel.“

„Samozrejme, že myslel,“ namietla som a vykročila oproti nemu. „Máš schopnosti, ktoré nesmierne obdivujem, Tavish. Pomohli zachrániť život mne aj Rafemu a za to ti budem do smrti vďačná. No sú aj iné schopnosti ako fyzická sila. Tiché a nenápadné, ale rovnako cenné, aj keď im tak úplne nerozumieš.“

„Tak mu pomôž, aby ich pochopil.“

Otočila som sa k ústiu jaskyne. Rafe sa vrátil s náručím raždia.

Odložil ho a podišiel k nám. „Pomôž nám všetkým, aby sme ich pochopili.“

Čakali, či niečo poviem. Obrnila som sa proti známemu pocitu zlyhania, ktorý sa ma zmocňoval pri každej zmienke o dare. Ibaže namiesto toho sa ma zmocnil nový pocit, pocit istoty a rozhodnosti. Prvýkrát v živote mi pri zmienke o dare nestiahlo žalúdok. Hanba, ktorú som vždy cítila na morrighanskom dvore, sa nedostavila. Nemala som potrebu ospravedlňovať sa im za nič, čo nedokážu – alebo nechcú – pochopiť. Bolo to ich bremeno, nie moje.

Dokrivkala som sa k Rafeho kordu, ktorý ležal v pošve na podlahe jaskyne. Rýchlo som ho vytasila a podržala vo výške. „Toto je tvoja sila, Rafe. Povedz mi, je tichá alebo hlučná?“

Zmätene sa na mňa zadíval. „Je to kord, Lia.“

„Hlučná,“ navrhol Džeb. „Aspoň v bitke je to hlučná sila. A smr-tiaca.“

Sven sa načialhol za hrotom a jemným tlakom ho sklonil k zemi, aby mu nemieril na tvár. „Môže to byť aj tiché varovanie, keď ti len visí pri boku.“

„Je to kalená oceľ,“ vyhlásil pragmaticky Tavish.

„Takže čo to je?“ spýtala som sa. „Kov? Hluk? Ticho? Smrť? Va-rovanie? Ani vy sa na tom nezhodnete.“

„Kord môže predstavovať množstvo vecí, ale...“

„Definujete ho termínmi vo svete, ktorý je vám dôverne známy, ktorý môžete vidieť, cítiť a ohmatať. Lenže čo ak je tu svet, ktorý ho-vorí iným spôsobom? Čo ak sú iné spôsoby, ako vidieť, počuť, cítiť? Necítili ste niekedy niečo hlboko v sebe? Nezazreli ste to kútikom oka alebo pod viečkami? Nepočuli ste hlas, ktorý hovoril len vo va-šej hlave? A aj keď ste si tým neboli istí, srdce sa vám hneď rozbehlo o čosi rýchlejšie? Teraz si to vynásobte desiatimi. Niektorí z nás majú možno tú schopnosť rozvinutejšiu.“

„Vidieť bez očí? Počuť bez uší? Hovoríš o mágii.“ Tavish sa ani nesnažil zamaskovať cynizmus v hlase.

Napočudovanie mi to pripomenulo seba samotnú, keď som o tom prvýkrát hovorila s Diharou. Spomenula som si na jej slová: *Čo iné je mágia ako spôsoby, ktoré sme ešte nepochopili?* Pokrútila som hlavou. „Nie, nie je to mágia. Je to niečo hlboko vnútri, čo je našou súčasťou rovna-ko ako naša krv alebo koža. Tak prežili Predkovia. Keď prišli o všet-ko ostatné, museli sa vrátiť k jazyku poznania pochovanému hlboko v nich, inak by to nezvládli. Niektorí v tom boli silnejší ako iní, a tí potom pomáhali prežiť tým slabším.“

Nedôvera v Tavishových očiach pretrvávala. „Bolo to len pár slov, čo si počula, a navyše si napoly spala,“ zahundral. „Vieš iste, že to ne-bol len vietor?“

„Ty máš vždy istotu, keď ide o tvoje schopnosti? Vieš iste, že tebou

navrhovaná taktika bude zberať tak, ako má? Vie Orrin vždy naisto, že jeho šíp poletí rovno? Keď niekto z vás tasí kord, viete s úplnou istotou, že ním skolíte nepriateľa? Nie, nie som si vždy istá svojím darom, ale viem celkom určite, že to, čo som počula dnes ráno, *nebol len vietor*, ako hovoríš.“

Rafe pristúpil bližšie. Tvár mal zachmúrenú. „A čo si počula, Lia? Povedz nám to celé.“

Pri jeho pohľade ma zamrazilo. On vedel, že si niečo nechávam pre seba.

„Že sa máme poponáhľať,“ vyslovila som to, čo už odo mňa počuli. Potom som sa nadýchla a zopakovala im to celé: „Poponáhľať sa, inak všetci zomrú.“

Zavládlo napäté ticho. Tavish, Sven a Orrin si vymenili rozpačité pohľady. Stále verili v náš dlhý náskok. Vedela som, že je to rozumné. Most je vážne poškodený. Sám Kaden mi hovoril, že jediný ďalší priechod cez rieku je ďaleko na juhu. No takisto som verila tomu, čo som počula.

„Nečakám, že mi tu na mieste uveríte každé slovo. Keď mi Rafe povedal, že ste najlepší vojaci z Dalbrecku, neverila som, že sa dostanete živí až do Svätyne, nieto že nám pomôžete ujsť. Vy ste však dokázali, že som sa mýlila. Niekedy stačí zasadiť semienko dôvery, aby rástlo ďalej. Možno je toto pre vás tá chvíľa, keď zapustilo koreňky.“

Tavish si zahryzol do pery a konečne prikývol. Vratké prímerie.

Rafe si očistil z rukávov lístie aj prach a pokúsil sa rozptýliť napätie. „Teraz sme už ďaleko, tu nás nenájdu, a na tom záleží,“ vyhlásil. „A sme na ceste domov. Ak ešte predtým neumrieme od hladu. Najprv si pripravme večeru.“ Ostatní sa ochotne podriadili a pustili sa do chystania jedla a príprav na prenocovanie. To bolo niečo hmatateľné, čomu rozumeli všetci.

Počas niekoľkých najbližších dní som svojich záchrancov začala spoznávať lepšie. Keď sa Rafe vybral na prieskum na vyvýšeninu alebo skúmať jeden z chodníkov za rázcestím, šla som vždy popri jednom z nich. A Rafe to robil dosť často. Tvrdil, že pátra po vendských

hliadkach, ktoré by tadiaľ mohli prechádzať. Ja som ho však podozrievala, že skôr nevydrží len tak pomaly poklusávať. Po týždňoch, keď bol zatvorený vo Svätyni a nútil sa do nečinnosti, sa konečne oslobodil a jeho dlho potlačovaná energia sa zrejme potrebovala uvoľniť. Ak mi jeho úsmev pripadal odzbrojujúci už predtým, teraz som mu prepadla úplne. Keď sa vracal z tých rýchlych vychádzok, líca mal červené od horúčosti, vlasy rozfúkané od vetra a tvár mu žiarila nenúteným šťastným úsmevom. Keď som to videla, cítila som bolestivú túžbu byť s ním sama niekde v súkromí.

Často som pristihla Svena, ako pozoruje Rafeho s výrazom, ktorý mi pripadal ako otcovská pýcha. Raz som sa ho spýtala, ako dlho je už Rafeho pobočníkom. Odpovedal mi, že mu ho rovno odovzdala dojka. Obrazne povedané, je s ním plus mínus od narodenia.

„To je veľmi dlho. Vychoval si z neho dobrého vojaka.“

„Viac ako len to. Budúceho kráľa.“

Áno, tá hrdosť bola neprehliadnutelná. „A predsa si ho nechal, aby sa za mnou vybral cez Cam Lanteux?“

Sven si odfrkol. „Nenechal som ho. Vlastne som sa mu to snažil vyhovoriť, lenže on sa nedal zastaviť. Stratil svoj poklad a bol odhodlaný získať ho späť.“

Napriek chladnému vzduchu mi hrud' zaplavil hrejivý pocit. „No všetci ste pritom tak veľmi riskovali. S tým tvojím lícom ma to mrzí.“

„Myslíš toto?“ Ukázal na svoju jazvu. „Pche, to nič nie je. Ako si zo mňa títo mladí darebáci stále uťahujú, asi je to len drobná úprava, nehovoriac o tom, že s tým budem vzbudzovať väčší rešpekt. Počkaj, keď ma takto uvidia noví kadeti. Možno to aj v kráľovi vzkriesi iskričku milosrdenstva.“

„Bude sa na teba hnevať, že si Rafeho nezastavil?“

„Mojou povinnosťou je držať dediča čo najďalej od nebezpečenstva, kým ja som ho prakticky dopravil do jeho papule.“

„Prečo si to urobil?“

„Už som ti to povedal, princ sa rozhodol.“ Odmlčal sa, akoby sám uvažoval nad vlastnými pohnútkami. „A už bolo načas.“

Pri rozhovoroch so Svenom som rýchlo pochopila jedno – vôbec nebol ako ten arogantný chvastavý guvernér Obraun, na ktorého sa

hral. Teraz už netáral dve na tri, starostlivo zvažoval slová. Tam vo Svätyni bol ako nadutý táraj rovnako presvedčivý ako Rafe v úlohe intrigánskeho dvorana. Koniec koncov, Rafe bol jeho dlhoročným žiakom. Svenove dlhé odmlky ma prinútili zamyslieť sa nad tým, čo mu beží hlavou.

Zato Orrin mi pripomínal Aster. Keď začal rozprávať, sotva sa dal prerušiť.

Džeb bol z celej družiny najpozornejší. Akoby si ma adoptoval ako ďalšiu sestru. Zistila som, prečo si ho ostatní doberali pre tie náhradné nohavice. Vyradili mi naňho, že u nich v paláci je to známy fičúr, vždy mal na sebe posledný výkrik módy. Jeho matka bola kráľovna hlavná krajčírka.

„Keď do Dalbrecku priviezli tvoje truhlice, vypukol poriadny poplach. Všetci boli zvedaví, čo je vnútri.“

Takmer som už zabudla, že pred mojím odchodom poslali do Dalbrecku napred kočy s mojím oblečením a osobnými vecami. „A čo sa s nimi stalo? Spálili ste ich? Nie že by som vám to zazlievala.“

„Nie,“ rozosmial sa Džeb. „Všetci sa najskôr chceli pozrieť, čo je vnútri. Lenže z otvárania kufrov sa stal večíerok len pre pozvaných, na ktorom sa všetci chceli zúčastniť. Mali to urobiť krajčírky, ale moje sestry aj kráľovná sa zhrčili okolo a prizerali sa, ako moja matka vešia tvoje šaty do skríň. Pre prípad, že by sa okolnosti zmenili.“

Neopanovala som sa a odfrkla som si. „Aké okolnosti? Akože by sa ukázalo, že môj útek bol len nedorozumením? Že som omylom šla do iného kostola?“

Džeb sa uškrnul. „Matka mi rozprávala, že v truhlici bolo niečo iné, než všetky čakali. Tvoje šaty boli krásne a elegantné, ale...“ hľadal správne slovo. „Jednoduché.“

Potlačila som smiech. Podľa morrighanských meradiel boli pompezné. Matka si dala záležať, aby mi do Dalbrecku zaobstarala celú novú výbavu, pretože tamojší dvor bol povestný posadnutosťou módou. Odmietala som však príliš kriklavé modely a trvala som na tom, že si tam chcem zobrať aj svoje bežné oblečenie.

„Moja matka z toho bola nadšená,“ vykladal ďalej Džeb. „Hovorila, že je to dôkaz rešpektu, že nechceš zatieniť ostatné dámy na dvore.“

Samozrejme, hneď vymyslela pár úprav, ktorými by tvoje šaty zlepšila. Ibaže kráľovná potom nariadila, aby to všetko zbalili a poslali späť do Morrighanu.“

A tam ich asi rýchlo spálili, pomyslela som si. Spolu s mojou podobizňou.

„Stalo sa niečo?“ spýtal sa Džeb a mne došlo, že sa mračím.

„Len som premýšľala...“ Zastavila som koňa a obrátila sa k nemu. „Džeb, keď si prvý raz prišiel za mnou do izby vo Svätyni, tvrdil si, že si ma prišiel odviesť domov. Kam domov si myslíš?“

Zmätené sa na mňa zadíval. „Predsa do Dalbrecku.“

Pochopiteľne.

Neskôr som sa o tom pohovárala s Rafem a pripomenula mu, že najskôr musíme ísť do Morrighanu.

„Našou prioritou je dostať sa do bezpečia,“ namietol. „To znamená do dalbreckej pevnosti. Morrighan príde na rad neskôr.“

Tavish si odo mňa udržiaval odstup. Bol zdvorilý, ale keď Rafe vyrazil, aby niečo zariadil, nikdy sa neponúkol, že pôjde namiesto neho vedľa mňa. Očividne so mnou nechcel zostať osamote.

Rafe bol ďalej plný nepokoja a ustavične odchádzal niečo zistiť alebo preveriť. Dnes sme ráno sotva vyšli, keď mi oznámil, že sa vyjde pozrieť na vrchol kopca, či neuvidí nejakú zver. Zavolať na Svena, aby ho pri mne vystriedal, ale tentoraz sa ponúkol Tavish. Aj Rafe si všimol, že je to nezvyčajné a keď odchádzal, spýtavo na mňa zdvihol obočie.

Tavish sa spočiatku snažil len o zdvorilostný hovor, pýtal sa na môj chrbát a hovoril, že budúci týždeň by mi mohol vytiahnuť stehy. Cítila som však, že myslí na niečo iné.

„Nikdy som neodpovedal na tvoju otázku,“ zamrmlal konečne.

„Ktorú?“

Obzrel sa na zvyšok nášho sprievodu a zrazu načrel z iného súdka. „Rafe bol proti tomu, aby som postavil plť zo sudov a dosiek, ale ja som mu sľúbil, že to bude fungovať.“ Odmlčal sa, odkašľal si. „Keď ste sa nám vo vode stratili z očí, bol som si istý, že to ani jeden z vás

neprežije. Tie hodiny, keď sme po vás pátrali...“ zachmúrene stiahol obrvy k sebe, „... boli to najdlhšie hodiny v mojom živote.“

„Nebola to tvoja vina, že sme spadli...“

„Bola to moja vina,“ opravil ma. „Je to moja práca. Predstaviť si ten najhorší scenár a vymyslieť, ako ho odvrátiť. Keby som...“

„Keby som nemala tie šaty,“ prerušila som ho. „Keby sa schôdza Rady neskončila tak skoro. Keby Komizar nezabil Aster. A hlavne, keby som sa vydala za Rafeho tak, ako to bolo v pláne. Aj ja by som mohla poukázať na to, čo by bolo keby, Tavish. Vlastne je to niečo ako môj koníček, ale už som zistila, že to je nekonečná hra, ktorá nemá víťaza. Aj keď má človek to najlepšie nadanie, ten najväčší dar, nedokáže predvídať všetko, čo sa stane.“

Netváril sa, že by ho to presvedčilo. „A keď sme vás potom našli, stále sme nevedeli, či si nažive. Ten Rafeho výraz...“ Pokrútil hlavou. „Pýtala si sa ma, či mám vždy istotu, keď ide o moje schopnosti. Až do toho dňa by som vždy odpovedal áno.“

„Tvoj plán síce nevyšiel presne tak, ako si to zamýšľal, ale aj tak nás zachránil, Tavish. Nehovorím to, aby som ťa chlácholila, ale preto, lebo je to pravda. S твоjím plánom sme dostali šancu. Bez neho by nás čakala istá smrť. Toto viem určite a aj ty tomu musíš veriť.“ Odkašľala som si, akoby ma niečo dráždilo v krku a dodala som povýšeneckým tónom: „Vlastne ti to ako tvoja budúca kráľovná prikazujem.“

Za jeho vážnym výrazom prebleskol úsmev. Šli sme ďalej, tentoraz v priateľskom mlčaní, a ja som premýšľala o vine, ktorú si v sebe Tavish tie posledné dni niesol. Aj o vine, ktorá stále kraľovala nad mojimi úvahami.

„Ešte niečo,“ ozval sa napokon. „Nerozumiem spôsobu, ako vieš niektoré veci, ale budem sa snažiť to pochopiť. Pomýli sa ten dar niekedy?“

Či sa pomýli? Okamžite som si vybavila Kadenovo tvrdenie, že som s ním vo Vende a on drží pri boku dieťa. A na sen, ktorý sa mi stále vracal, o tom, ako ma Rafe opúšťa.

„Áno. Niekedy,“ odpovedala som. Niekedy sa musí mýliť.

DEVIATA KAPITOLA

KADEN

Snažiť sa pomôcť Grizovi z koňa bolo ako snažiť sa strhnúť na zem medveďa.

„Daj zo mňa preč tie paprčce!“ kričal.

„Pssst!“ tíšil som ho už po stý raz. Od bolesti zabúdal na opatrnosť a jeho nárek sa rozliehal kaňonom. „Čo ak sú ešte tu?“

Pustil som jeho opasok a Griz spadol na zem. Strhol ma so sebou a obaja sme sa zvalili do snehu.

„Choď ďalej bezo mňa,“ zastonal.

Mal som pokušenie spraviť to, ale potreboval som ho. Mohol mi byť užitočný. A nebolo pochyb o tom, že on potrebuje mňa.

„Prestaň vzdychať a vstávaj.“ Zdvihol som sa a vystrel k nemu ruku, aby som mu pomohol. Mal mŕtvu váhu zabitého býka.

Griz nebol zvyknutý spoliehať sa na nikoho a už vôbec nie priznať slabosť. Sečná rana na boku mu už opäť začala krváčať. Potreboval by to ošetriť lepšie, než som dokázal ja pomocou napochytro vymieňaných obväzov. Zahrešil a pritisol si na ranu dlaň. „Ideme.“

Prezreli sme stopy pred jaskyňou.

Griz rozdupal podrážkou zamrznutý odtlačok konského kopyta. „Mal som pravdu. Ten starý trubiroh ich zobral sem.“

Zdôveril sa mi s tým, že on a takzvaný guvernér Obraun majú spoločnú minulosť, ktorá zahŕňa aj túto jaskyňu – tu sa spolu skrývali, keď utiekli zo zajateckého pracovného tábora. Obraun sa v sku-

točnosti volal Sven a bol to dôstojník Dalbreckej kráľovskej armády. Jeho lesť ma neprekvapovala až tak veľmi ako Grizova. Tušil som, že veľa ľudí predstiera, že je niekým iným ako v skutočnosti, ale Griza by som nikdy neupodozrieval, že by bol niečím iným ako horlivo lojálnym členom Rahtanu. Nie mužom, ktorý odovzdáva informácie rôznym kráľovstvám. Aj keď sa plamenne obhajoval tým, že Vendu nikdy nezradil. Ibaže už spolupráca s nepriateľom je zrada.

Sklonil som sa a zahľadeli sa lepšie na ľudské i konské stopy. Niektoré podkovy patrili dalbreckým koňom, ale iné vendským.

„Jednoducho sa zmocnili niekoľkých našich koní, to je všetko,“ zahundral Griz.

Alebo ich dostihol niekto ďalší.

Stál som a sledoval stopy, ktoré mizli v borovicovom lese pred nami. Mierili na západ, čo znamená, že ich nikto neodvádzal späť do Vendy. Ako sa dostali k vendským koňom?

Zavrtel som hlavou.

Plť. Ustajnené kone, prichystané zásoby.

Toto bol dlhodobý plán. Možno na ňom pracovali od chvíle, keď Lia prekročila hranice Vendy. Jediný záver, ku ktorému som dospel, bol ten, že ma od začiatku využívala. Každé milé slovko z jej úst plnilo svoj účel. Prebral som ich všetky. Tú poslednú noc, keď mi povedala o svojej vidine, v ktorej sme spolu... keď sa ma pýtala na matku...

Z toho sa mi stále dvíhal žalúdok. Lia bola jediný človek, pred ktorým som nahlas vyslovil matkino meno. Ja ju vidím, Kaden, tvrdila. Vidím ju v tebe každý deň. Lenže teraz mi už došlo, že kedykoľvek sa na mňa pozrela, videla jedného z nich. Ďalšieho barbara, niekoho, komu nedôveruje. No aj keď ma oklamala, jej náklonnosť k našim ľuďom bola ozajstná. To nemohla predstierať. Stále som ju videl, ako stojí na hradbách a obetuje vzácne sekundy, keď už mohla byť na úteku, aby sa naposledy pohovárala s Vendňami.

Prezreli sme vnútro jaskyne a v piesočnatej pôde našli krvavé škvrny, zrejme pochádzali z nejakého uloveného zvieraťa – alebo možno z ich rán. A potom som uvidel kúsok látky, nie väčší ako môj palec. Červený brokát. Bol z jej šiat – dôkaz, že Lia sa dostala až sem. Ak mohla odísť na koni, znamená to, že je stále nažive. O tejto možnosti

sme s Grizom nehovorili. Jej telo sa síce neobjavilo nikde po prúde, ale to neznamenalalo, že nemohlo visieť v nejakej tône pod brehom, ukryté pred našimi zrakmi.

„Nie sú ďaleko,“ ozval som sa.

„Tak na čo čakáme?“

Nájdite ju.

Nesmeli sme strácať čas.

Pozrel som sa na Griza. Na čo mi bude? Sotva dokázal udržať kord aj v zdravej ruke. Bez neho budem oveľa rýchlejší.

„Sám nič nezmôžeš,“ ozval sa, akoby mi čítal myšlienky.

Vyzeralo to, že mi aj tak nič iné nezostáva. Lenže Griz mohol aspoň zapôsobiť svojím odstrašujúcim zjavom. Predstierať silu. Možno je to práve tá jediná výhoda, ktorú potrebujem.

DESIATA KAPITOLA

Vyšla som z jaskyne a rozhliadla sa po krajine. Zasiahla ma nádhera stromov odetých do bieloby aj nesmierne posvätné ticho ako v Sacriste. Až na ten neartikulovaný šepot, ktorý sa prepletal korunami stromov. *Pssst*. Nebolo to doslova varovanie, ale prispievalo to k tiesnivému pocitu, ktorý mi zvieral plúca. Každé ráno to bolo rovnaké, varovanie, ktoré ma nakrátko zaskočilo, a potom zase vyvanulo. Ako sme uháňali ďalej, varovania boli čoraz menej zreteľné, rozplývali sa takisto ako moje obavy.

V posledných dňoch som sa konečne dočkala času stráveného s Rafem, za ktorý som sa modlila tam na druhom brehu rieky. Samozrejme, že v sprievode jeho štyroch priateľov sme nikdy neboli sami, takže sme prejavy vzájomnej náklonnosti museli držať na uzde. Aspoň sme však mali na seba čas, keď sme išli vedľa seba a zhovárali sa.

Rozprávali sme sa o detstve a o tom, akú úlohu sme zohrávali doma pri dvore. Tá jeho bola oveľa zmyslupľnejšie ako moja. Vykresľovala som mu, ako som privádzala tetu Clovis do zúfalstva, pretože som úrovňou ručných prác nikdy nedokázala splniť jej požiadavky. „A čo tvoja matka?“ spýtal sa.

Moja matka. Ani som nevedela, ako mu odpovedať. Aj pre mňa bola záhadou. „Tá vždy nad tetinými povzdychmi hodila rukou,“ povedala som. „Tvrdila, že je pre mňa zdravé behať a hrať sa s bratmi. Podporovala ma v tom.“

No potom sa niečo zmenilo. Predtým bola vždy na mojej strane, keď som oponovala kráľovskému radcovi, ale zrazu si jeho rady začala pripúšťať k srdcu. Predtým na mňa nebývala prísna, potom zrazu rýchlo strácala trpezlivosť. *Jednoducho urobíš, čo som povedala, Arabella!* A hneď akoby ju to zamrzelo, takmer ospravedlňujúco ma objímala a šepkala mi s uszlzenými očami. *Prosím, urob, čo od teba chcem.* Keď som dostala prvýkrát mesačiky, utekala som za ňou do komnaty spýtať sa na dar, ktorý sa u mňa zatiaľ neprejavil. Matka sedela pri kozube a vyšívala. Oči jej vzplanuli od hnevu, pichla sa do palca, z bruška jej vytekla kropaj krvi a poškvrnila výšivku, na ktorej pracovala už týždne. Postavila sa a hodila látku do ohňa. *Keď dar príde, tak príde, Arabella. Nebuď taká netrpezlivá.* Odvtedy som sa už o dare zmieňovala len veľmi opatrne. Hanbila som sa, myslela som, že matka si asi v nejakej vidine všimla moju nedostatocnosť. Vôbec som netušila, že moju neschopnosť vnímať dar spôsobila sama. „Myslím, že matka sa na tomto všetkom nejako podieľala, ale nie som si istá ako.“

„Na čom všetkom?“

Okrem nezmazateľného kavah na mojom pleci som nevedela, ako to vyjadriť. „To ona ma chcela poslať do Dalbrecku.“

„No až po tom, keď tvojich rodičov oslovil môj otec. Nezabúdaj, že to bol jeho nápad.“

„Súhlasila s tým až príliš ochotne,“ namietla som. „Môj podpis na svadobnej zmluve ešte ani neuschol, a už zavolala krajčírky.“

V tvári sa mu mihlo prekvapenie, a potom sa rozosmial. „Zabudol som ti to povedať. Našiel som tvoje svadobné šaty.“

Zastavila som koňa. „Čo že si?“

„Vytiahol som ich z krovia, keď som ťa stopoval. Boli roztrhané a špinavé, ale nezabrali veľa miesta, a tak som ich vložil do tašky.“

„Moje šaty?“ Vydýchla som neveriacky. „A stále ich máš?“

„Nie, tu nie. V Terravine mi pripadalo riskantné mať ich pri sebe, takže som ich pri prvej vhodnej príležitosti skryl za staré koryto uskladnené na povale. Už ich asi dávno našiel Enzo a vyhodil ich.“

To jedine Berdi, Enzo určite nie. Ten nikdy neurobil viac, ako musel, nieto aby sám upratoval na pôjde.

„A prečo si si ich preboha nechával?“ začudovala som sa.

V očiach mu zaihral úsmev. „To presne neviem. Možno som chcel mať niečo, čo nahnevane spálím, keď sa mi nepodarí dosiahnuť ťa.“ Nesúhlasne sa zamračil. „Alebo by som ťa nimi mohol zaškrtiť.“

Potlačila som grimasu.

„A možno vo mne tie šaty prebúdzali zvedavosť na dievča, ktoré ich nosilo,“ pokračoval. „Bola taká statočná, že ukázala dvom kráľovstvám dlhý nos.“

Zasmiala som sa. „Ja a statočná? Myslím, že v našom kráľovstve by to tak nikto nenazval, a vo vašom zrejme tiež nie.“

„Potom by sa mýlili. Ty si statočná, Lia. Ver mi.“ Naklonil sa ku mne, aby ma pobozkal, ale vyrušilo nás zaerdžanie Džebovho koňa kúsok za nami.

„Asi všetkých zdržiavame,“ poznamenala som.

Rafe sa zamračil, pomykal uzdu a vyrazili sme.

Taká statočná, že ukázala dvom kráľovstvám dlhý nos. Napadlo mi, že moji bratia to asi vnímali rovnako, ale rodičia určite nie – a ani vláda.

„Rafe, napadlo ti niekedy, prečo som mala ja ísť do Dalbrecku, aby sa spečatilo naše spojenectvo? Nedosiahol by sa rovnaký cieľ, keby si ty prišiel do Morrighanu? Prečo je to vždy žena, kto sa musí všetkého vzdať? Moja matka musela opustiť svoj domov. Waltherova Greta tiež. Princeznú Hazell z Eislandie odviezli na lodi do Candory, aby poistila ich alianciu. Prečo to nie je muž, kto opustí domov a nájde novú vlasť v krajine svojej manželky?“

„Ja by som to urobiť nemohol, pretože raz budem vládnuť nad Dalbreckom. A to by sa z vašej krajiny nedalo.“

„Ešte nie si kráľ. Boli tvoje povinnosti princa dôležitejšie ako moje povinnosti princeznej?“

„Som aj vojak dalbreckej armády.“

Spomenula som si na matkine slová, že aj ja som vojakom otcovej armády. Tak moju povinnosť voči krajine nazvala v deň mojej svadby. „A ja morrighanskej,“ odpovedala som.

„Naozaj?“ spýtal sa pochybovačne. „A neuvažovala si nad tým, čo všetko by si mohla získať ako moja kráľovná?“

„A ty si neuvažoval nad tým, čo by si mohol získať ako môj kráľ?“

„Chceš povedať, že si sa plánovala zbaviť svojich bratov?“